

Евгенија Лаванда

и ватрена авантура

Џери Халивел
илустрације Рајан Хјуз

Превела Тамара Калаба

alnari
PUBLISHING

Београд, 2010.

Садржај

1. Евгенија Лаванга и Ватрена авантура

2. Евгенија Лаванга петак тринаести

3. Евгенија Лаванга: и победник је...

*За Блубел, малу
девојчицу велике машиџе*

1.

Евгенија Лаванга

и Ватрена авантура

Била је субота ујутру. Сунце је светлuczало као газирана лимунада.

Евгенију је назвала Бронте, једна од њених најбољих пријатељица.

„Евгенија, морам да идем у куповину са својом мајком“, рече Бронте. „Молим те, можеш ли да пођеш са мном?“

„Наравно!“ одговорила је Евгенија.

Кујовина са Бронтином мамом? То звучи важно, помисли Евгенија.

Евгенија је знала
да су се Бронтини ро-
дитељи развели када
је још била беба,
и да Бронте
живи сама
са својом

мајком. Иако су се већ неко

време дружиле, увек су проводиле време код
Евгеније. Бронте је никада није позвала код
себе кући, па Евгенија није знала каква је
Бронтина мама. Мислила је да је мало чудно,
али претпостављала је да је Бронтина мама
мало стидљива, баш као и она.

„Бако Бети, идем у куповину са Бронте!“
викнула је Евгенија. Бака Бети је била главна у
кући док су Евгенији родитељи били у радњи
Уради сам.

Евгенијина мајка је била водитељка на
Јутарњој телевизији. Професор Лаванда,
Евгенијин отац, радио је у Музеју диносаура у
граду, и волео је било шта старо и прашњаво.
Викендима – ако професор Лаванда није

радио – обоје су волели да срећују своју кућу у Улици Кромер број 13.

Бака Бети је, у ствари, била Евгенијина прабака, али није била типична прабака. У ствари, била је много више од прабаке, била је апсолутно невероватна.

О њој треба знати следеће:

1. Има 101 годину.
2. Сваки дан се понаша као да је Божић.
3. Свакога ко је изнервира завали карате ударцем.
4. Знала је да балансира на Евгенијином бициклу.

„Буди љубазна и купи ми велике беле гаће у продавници“, накезила се бака Бети, додајући јој пет фунти. „Стварно ми треба нови доњи веш – моје друге велике беле гаће су се обојиле

у розе током прања. Ох, и можеш да задржиш кусур, Евгенија. Ја частим.“

„Хвала, бако, можда купим и гумене бомбоне“, насмешила се Евгенија захвално.

Педесет пет минута касније, сјајан црвени спортски кабриолет са спуштеним кровом и мотором који као да је прочишћавао грло, склизнуо је у мали прилаз у Улици Кромер број 13, оборивши уснут једну саксију.

„ПОЖУРИ, ЕВГЕНИЈА! ПОЖУРИ!“ ви-кнула је веома мршава жена са возачевог седишта.

Имала је изблајхану плаву косу стилизовану као кошницу и јарки, црвени кармин.

„Ово је моја мајка“, рече Бронте, савијајући се од срама и покушавајући да се сакрије на задњем седишту.

„Душо, не зови ме тако! Звучим тако старо! Евгенија, слободно ме зови Памела“, рекла је Бронтина мама док се гледала у огледалу и на-нела још више јарког, црвеног кармина.

„Здраво, Памела“, рекла је Евгенија, пењући се преко седишта од црне коже у задњи део аута да се придружи Бронте.

„Схватате да је данас најважнији дан у години?“ рекла је Памела.

„Герогс има летњу распродају и биће ниских цена у изобиљу! Ускоро ћеш открити, Евгенија, да ја волим да трошим, трошим, трошим!“

Герогс је била велика робна кућа која је продавала све.

„Тако сам узбуђена“, вриснула је Памела, убрзавајући низ Боксмор Хил према центру града.

Три и по минута касније, Памела, Евгенија и Бронте прошишале су поред супермаркета који ради двадесет и четири сата и продаје

робу на велико по повољним ценама и коначно се, уз шкрипу гума, зауставиле испред велике, љубичасте робне куће.

„Буди добар дечко и паркирај га“, промрљала је Памела, бацајући кључеве вратару са одговарајућим љубичастим капутом и цилиндром.

Памела – и њена сада разбарушена кошница-фризура, умарширала је кроз *Геродсова* гигантска стаклена врата што је брже могла у својим шеснаест центиметара

високим шпицастих
ципелама на шти-
клу, са Евгенијом
и Бронте које су се
вукле иза ње.

„Желим да
видим власника –
Алфреда“, рекла
је Памела једном
асистенту. „Каж
му да је његова
савршена Пами
стигла!“

Пре него што се асистент померио, ситан човек у скројеном љубичастом оделу, са смешком и округластим лицем, се изненада појавио на врху златних покретних степеница.

„Добро дошли у мој универзум! Како је лепо опет видети моју омиљену купохоличарку“, сијао је Алфред, грациозно сишао и пољубио Памелу у оба образа.

„Алфреде, упознај моју кћер – мислим, моје СЕСТРЕ – Бронте и Евгенију“, рекла је Памела.

„Нема ништа лоше у малој, безазленој лажи да те представи у бољем светлу“, прошапутала је Евгенији.

„Даме“, објавио је Алфред, „хајде да купујемо док нас ноге не заболе! Пратите ме!“

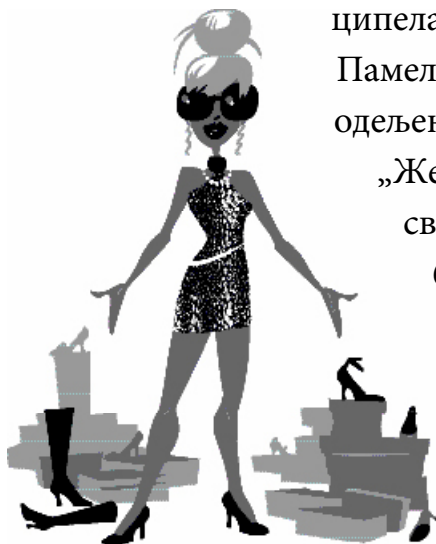
И тако су Бронте, Евгенија и Памела пратиле Алфреда до златних покретних степеница.

Евгенија је загледала радњу са одушевљењем. Ово није као било која радња... *Геродс* је био спектакуларан. Продавало се све, од ципела до софа, од целера до торбица, од књига до пртљага, од панталона до кромпира.

Чак се продавао и миришљави љубичасти тоалет папир за кућне љубимце.

Гомила људи гурала се и притискала, сви покушавајући да дохвате исте сјајне торбе. Изгледало је као велика распродаја–сваштара са збрком ногу и руку.

Ово изгледа као ноћна мора, помислила је Евгенија, зурећи у пет фунти које је држала у руци. Нећу много купити са овом сумом, све изгледа много скупо.

„Желим ципеле, много ципела!“ огласила се Памела док су улазили у одељење са ципелама.

„Желим сваки стил у свакој боји!“ бр-бљала је. „Девојка никад не може

имати превише ципела!“

Алфред је пуцнуо прстима.

„Рачунајте да је сређено“, рекао је, док се испред Памелиних стопала правила гомила од кутија са ципелама.

„Осећам се сјајно!“ задовољно је рекла Памела, парадирајући око одељења.

„Сада, желим доћи веш – много доњег веша!“ рекла је док су улазили у веома кичасто уређено одељење са доњим вешом.

„Желим сваки стил у свакој боји!“ брбљала је. „Девојка никад не може да има превише доњег веша!“

Алфред је пуцнуо прстима. „Ваша жеља је за мене заповест!“ смејао се, показујући јој мноштво шареног доњег веша.

„Осећам се сензационално!“ узбуђено је рекла Памела, сијајући од радости у огледалу и грлећи раф са кичастим, чипкастим доњим вешом.

Евгенија је зурила у Памелине мајушне, деликатне гаћице на њиховим малим, лепим вешалицама.

И онда се сетила молбе баке Бети.

„Извини, Алфреде, али да немате можда велике беле гаће?“ упитала је, крајње посрамљена Евгенија.

„Нису за мене“, брзо је рекла.

„Алфреде, потребан си ми!“ прекинула их је Памела која је сада наставила ка спаваћницама и мазила раф са розе свилом, сатеном и чипком.

„Бронте, видим зашто ти је требала моја подршка у куповини са твојом мајком,“ промрсила је Евгенија, мрштећи се. „Као да и нисмо овде!“

Бронте преврну очима. „Мислим да је мама полудела,“ прошапутала је Евгенији.

„Увек је помало луцкаста, али не може да приушти себи ове ствари – на буџету смо.“

Евгенији је било баш жао Бронте. Опет је зурила у пет фунти које јој је дала бака Бети.

Изнанада је мушкарац са седим брковима и
циновском цигаретом ушетао.

Пратио га је пар зеленооких идентичних
близнакиња бледоплаве косе.

„Бронте, упознај господина Роналда
Брампа!“ крштала је Памела. „ВЕРЕНИ СМО
И ВЕНЧАЋЕМО СЕ! Изненађење!“

Бронте је погледала Евгенију. Евгенија је
погледала Бронте. Обе су погледале у Памелу.

„Зар није тотално апсолутно фантастичан?“ рече Памела, гледајући узбуђено Бронте.

„Зар га просто не обожаваш, душо? Он је великодушни милијардер и просто воли да ми купује гомиле ципела и торбица, што наравно чини мене толико срећном!“ закикотала се, тапшући радосно рукама.

„Венчавамо се веома ускоро, па упознај своје нове полусестре, Веру и Вајолет!“ додале Памела, показујући на снежнобеле близнакиње.

„Веома ми је драго што сам вас упознала“, лагала је Бронте љубазно, крећући да се рукује са близнакињама које су је гледале хладно и са неодобравањем.

„Не бих рекла“, рекле су Вера и Вајолет у исто време.

„Знам да је помало шокантно јер смо се упознали тек прошле недеље, али то је љубав, Бронте, права љубав!“ рече Памела, бацајући руке око Роналда. „И купиће ми огроман дијамант! Обећао је да ће бити величине малог парадајза!“